

LBRIS

We know
books

LIZ TOMFORDE

**LA
ÎNĂLȚIME**

Traducere din limba engleză și note
ELENA MACOVICIUC

LITERA
București

CAPITOLUL 1

Zanders

- Ador meciurile în deplasare.

- Eu le urăsc.

Maddison își scoate valiza din portbagajul Mercedesului meu Benz G-Wagon, cea mai nouă achiziție, apoi își pune jacheta.

- Le urăști din aceleași motive pentru care eu le iubesc așa mult.

Încui mașina, îmi bag cheile în geantă și inspir adânc aerul rece din Chicago, care-mi umple plămâni. Ador sezonul de hochei, iar săptămâna asta începe sezonul de hochei în deplasare.

- De ce, pentru că te așteaptă fete în fiecare oraș în care mergem? În timp ce singura femeie pe care vreau s-o văd e soția mea, care e chiar aici, în Chicago, împreună cu fiica mea și fiul meu nou-născut?

- Exact.

Îl bat pe umăr când intră pe poarta privată a aeroportului O'Hare International.

Îi arătăm agentului de securitate buletinele și ne lasă să intrăm.

- Avem avion nou?

Mă opresc și privesc noua achiziție cu logoul echipei pe coadă.

- Așa se pare, zice Maddison pierdut, cu ochii-n telefon.

- Cum mai e Logan?

Este soția lui, căreia îi scrie chiar acum. E obsedat de ea.

Îi scrie întruna.

– E cea mai tare. MJ are doar o săptămână și are deja program. Se aude mândria din vocea lui.

Logan, soția lui Maddison, e una din cele mai apropiate prietene ale mele și probabil cea mai capabilă persoană pe care o cunosc. Sunt singurii mei prieteni cu copii, dar toți patru au devenit familia mea extinsă. Fiica lor îmi spune unchiul Zee, iar eu le zic celor mici nepoata și nepotul meu, chiar dacă nu există nici o legătură de sânge între noi. Tatăl lor e cel mai bun prieten al meu și deja îl văd ca pe un frate.

Lucrurile n-au stat însă mereu așa.

În copilărie, Eli Maddison a fost cel mai înverșunat rival al meu. Amândoi am crescut în Indiana, jucând hochei pentru două echipe diferite. El era băiatul de aur, care primea tot ce-și dorea, iar asta mă scotea din sărite. Avea o viață perfectă. Familia lui era perfectă, iar a mea departe de asta.

Apoi a jucat pentru universitatea din Minnesota, în timp ce eu am jucat pentru universitatea de stat din Ohio, iar rivalitatea noastră din copilărie a continuat în cinci ani intenși de hochei la colegiu. În perioada aia, aveam niște probleme de familie și îmi revărsam toată furia pe gheață. Maddison a fost ținta frustrării mele, când l-am împins în panouri cu o lovitură murdară, la începutul colegiului. Glezna i-a fost destul de afectată cât să-l țină pe bancă în sezonul celui de-al doilea an și să nu participe la selecția pentru NFL.

Ironia a făcut ca și eu să stau pe bancă în anul al doilea, din cauza unor cursuri la care am picat.

M-a urât pentru asta. Eu mă uram din cu totul alte motive.

Apoi, am început să merg cu religiozitate la terapie. Am lucrat la problemele pe care le aveam și, în ultimul an, Maddison și cu mine eram cei mai buni prieteni. Jucam în continuare pentru echipe diferite, dar ne respectam și aveam un numitor comun, problemele noastre mintale. El avea anxietate și atacuri de panică, iar eu acumulasem atâta furie și frustrare, că îmi provocau atacuri de panică. Iar acestea mă consumau și mă făceau să nu văd realitatea.

Soarta a făcut ca Eli Maddison și cu mine să ajungem în aceeași echipă aici, în Chicago, jucând hochei profesionist pentru echipa Raptors. Sezonul ăsta marchează începutul celui de-al șaptelea an la profesioniști și nu m-aș vedea jucând altundeva.

Tocmai de asta trebuie să mă asigur c-o să-mi fie prelungit contractul, după ce o să expire la sfârșitul sezonului.

– Scott, avem un avion nou? Îl întreb pe unul dintre managerii echipei, care merge înaintea noastră.

– Da. Toate echipele profesioniste din Chicago au. Companie nouă de zbor. Avion nou. Au făcut nu știu ce mare afacere cu orașul.

– Avion nou. Locuri noi. Însoțitoare de zbor noi, adaug eu cu subînțele.

– Mereu am avut însoțitoare noi. Și toate au încercat să se culce cu tine.

Ridic din umeri, plin de mine. Are dreptate și nu mi-e rușine cu asta. Doar că nu mă culc cu femeii care lucrează pentru mine. Treaba devine complicată și nu-mi place asta.

– Țasta e un alt lucru nou. O să avem același echipaj tot sezonul. Aceeași piloți și aceeași însoțitoare de zbor. N-o să se mai tot schimbe și n-o să-ți mai tot ceară autograful, spune Scott.

– Și nici n-o să se mai culce cu tine, adaugă Maddison sugestiv.

– Să știi că nu m-a deranjat.

Chiar atunci, primesc două mesaje pe Instagram:

Carrie: Ți-am văzut programul jocurilor. Văd că-n seara asta ești în oraș. Sunt liberă și ai face bine și tu să fii!

Ashley: Ești în orașul meu diseară. Vreau să te văd. N-o să regret!

Îmi verific notițele și o caut pe cea cu titlul DENVER, în speranța c-o să-mi amintesc cine sunt femeile astea.

Carrie se pare c-a fost o partidă excepțională și avea un corp grozav, iar Ashley a făcut un sex oral incredibil.

O să fie greu să aleg unde să-mi petrec noaptea. Sau poate o să ies și o să văd dacă pot să-mi măresc lista din Denver.

– Ieșim în seara asta? îl întreb pe Maddison, în timp ce urcăm în avion.

– Iau cina cu un amic din colegiu, care locuiește în Denver.

– Ai dreptate, uitasem. Atunci hai să ieșim la un pahar după!

– O să mă culc devreme.

– Mereu te culci devreme. Nu vrei decât să stai în camera de hotel și să-ți suni soția. Singura dată când ieși cu mine e când te obligă Logan.

– Am un băiat de o săptămână. Îți garantez că n-o să ies în seara asta, trebuie să dorm.

– Cum e micul MJ? întrebă Scott, din capătul scării.

– E cel mai simpatic. E deja de zece ori mai simpatic decât a fost Ella când era mică.

Își scoate telefonul, ca să arate nenumăratele poze pe care mi le-a trimis pe parcursul săptămânii.

Îi depășesc și intru în avion, uimit de cât de bine arată. E nou-nouț, cu covoare și locuri personalizate. Iar logoul echipei noastre apare peste tot.

Trec de prima jumătate a avionului, unde stau antrenorii și echipajul, și mă îndrept spre rândul cu ieșirea de urgență, unde Maddison și cu mine stăm de ani întregi. De când el a devenit căpitan, iar eu, căpitan alternativ. Ne ocupăm de toate aspectele acestei echipe, inclusiv de așezarea în avion.

Veteranii stau lângă ieșirea de urgență, iar începătorii – pe ultimul rând. Între ei, jucătorii sunt așezați în funcție de vechime.

– În nici un caz, ridică-te! spun eu, când îl găsesc pe Rio, fundașul din anul al doilea, pe locul meu.

Acesta zâmbește și-mi spune:

– Mă gândeam că, dacă avionul e nou, poate putem să schimbăm și locurile? Poate Maddison și cu tine vreți să stați în spate, cu începătorii?

– În nici un caz. Ridică-te! Nu-mi pasă că nu mai ești începător, tot o să te tratez ca pe unul.

Părul ondulat îi cade peste ochii de un verde-închis, dar tot văd licărirea de amuzament din ei în timp ce mă testează. Ce nemernic!

E din Boston, Massachusetts. Băiatul unei italiene, căruia îi place să-mi testeze răbdarea. Dar cam de fiecare dată când deschide gura, mă face să râd. Trebuie să recunosc, e amuzant.

– Rio, dă-te de pe locurile noastre, spune Maddison, din spațiile meu.

– Da, domnule.

Se ridică imediat, își ia casetofonul de pe scaunul de lângă și se duce repede în zona lui din avion.

– De ce pe tine te ascultă și pe mine nu? Sunt de zece ori mai intimidant decât tine.

– Poate pentru că tu îl scoți în oraș de fiecare dată când suntem în deplasare și te porți de parcă e acolo ca să te ajute la agățat, în timp ce eu sunt căpitanul și mențin distanța clară?

Poate dacă cel mai bun prieten al meu ar veni cu mine, n-ar mai trebui să ies cu un puști de 22 de ani.

Îmi așez geanta în compartimentul de bagaje și mă pun la geam.

– În nici un caz. Ai stat la geam anul trecut, sezonul ăsta stai lângă culoar, spune Maddison.

Mă uit la scaunul de lângă mine și apoi din nou la el.

– Am rău de mișcare.

Maddison izbucnește în râs.

– Ba nu. Nu mai fi un plângăcios și ridică-te!

Fără să vreau, mă mut pe scaunul de lângă, fiecare rând din acest avion având doar două scaune de o parte și de alta a culoarului. Doi veterani stau în partea cealaltă.

Citesc din nou mesajele de la fetele din Denver, încercând să-mi dau seama ce fel de noapte vreau să am.

– Ce ai prefera, o partidă grozavă, un sex oral extraordinar sau ai risca cu cineva nou?

Maddison mă ignoră.

– Toate trei? Posibil să-mi iasă.

Primesc un alt mesaj, de data asta de la agentul nostru, Rich.

Rich: *Interviu cu Chicago Tribune, mâine, înainte de joc. Profitați din plin, să curgă cu bani.*

- Ne-a scris Rich. Mâine, înainte de meci, avem un interviu. Vrea să facem micul nostru joc pe roluri.

- Nimic nou, oftează Maddison. Zee, știi că tu ieși pe minus din treaba asta. Când o să fi pregătit ca oamenii să afle că nu ești nemernicul care au impresia că ești, nu trebuie decât să-mi spui și nu mai facem asta.

Tocmai de asta Maddison e prietenul meu cel mai bun. E probabil singura persoană, în afară de familia lui și de sora mea, care știe că nu sunt tipul rău în care m-a transformat presa. Dar imaginea mea vine la pachet și cu niște avantaje, unul dintre ele fiind că femeile se aruncă la picioarele autoproclamatului „tip rău imposibil de iubit“, iar contrastul dintre imaginile noastre ne aduce foarte mulți bani.

- Nu, încă mă distrează, spun eu cu sinceritate. Trebuie să mi se prelungească contractul la sfârșitul sezonului, așa că până atunci trebuie s-o ținem tot așa.

De când Maddison a venit în Chicago, acum cinci ani, am creat o poveste pe care fanii și presa o adoră. Aducem foarte mulți bani pentru organizație, pentru că duoul nostru îi aduce pe fani în tribune. Rivali care odată se urau, iar acum sunt cei mai buni prieteni și colegi de echipă. Maddison e căsătorit de mult timp cu iubita lui din colegiu și au doi copii împreună. Eu am nopți când mă vizitează și două femei diferite. Din afară, nici c-am putea fi mai diferiți. El e băiatul de aur al hocheiului, iar eu sunt scandalagiul orașului. El înscrie goluri, iar eu înscriu cu femeile.

Oamenii adoră genul ăsta de lucruri. Jucăm rolurile astea pentru presă, dar adevărul e că nu sunt nemernicul pe care îl cred oamenii. Îmi pasă de mult mai mult decât de femeile cu care merg acasă, dar sunt și încrezător în cine sunt. Îmi place să fac sex cu femei frumoase și n-o să-mi cer scuze pentru asta. Dacă asta mă face un „băiat rău“, atunci așa să fie. Câștig foarte bine din imaginea asta.

În timp ce mă uit în telefon, văd o siluetă cu vederea periferică, dar nu mă uit să văd cine stă în fața mea. Însă îmi dau seama că silueta voluptuoasă aparține unei femei și singurele femei de la bordul avionului sunt însoțitoarele de zbor.

- Ești...

- Da, sunt Evan Zanders, și da, el e Eli Maddison. Îmi pare rău, nu dăm autografe, spun eu epuizat, fără să-mi ridic privirea din telefon.

Asta se întâmplă cam la fiecare zbor. Fiecare echipaj e încântat să întâlnească sportivi profesioniști. E puțin enervant, dar așa e când ești ușor de recunoscut.

- Felicitările mele! Și nu, nu-ți vreau autograful. Voiam să te întreb dacă ești pregătit pentru prezentarea instrucțiunilor în caz de urgență.

Din tonul ei nu pare deloc impresionată.

Într-un final, îmi ridic privirea, și ochii ei albaștri-verzi mă străpung. Părul i se revarsă în cărlionți șateni, imposibil de îmblânzit. Pielea îi e de un ciocolatiu-deschis, presărată cu pistruii pe nas și obraji și, dacă e să mă iau după expresie, e cât se poate de neimpresionată de mine.

Nu că mi-ar păsa.

Îi analizez corpul. Uniforma strâmtă îi îmbrățișează toate formele.

- Evan Zanders, realizezi că stai pe rândul cu ieșirea de urgență? mă întreabă, de parcă sunt un idiot.

Maddison chicotește lângă mine. Niciodată n-am auzit o femeie care să-mi vorbească cu atâta dispreț.

O fixez cu privirea și nu dau înapoi. Sunt doar puțin uimit că mi-a vorbit așa.

- Da, suntem pregătiți. Spune-ne, răspunde Maddison în locul meu.

Își spune discursul, iar eu mă detașez. Am auzit totul de nenumărate ori, dar presupun că ține de partea legală, să ne spună asta înainte de fiecare zbor.

Mă uit prin telefon în timp ce vorbește. Instagramul mi-e plin cu modele și actrițe, iar cu jumătate din ele am și ieșit. Mă rog,

probabil nu asta e descrierea cea mai bună. Mai degrabă m-am culcat cu ele. Dar sunt plăcute la vedere, așa că le urmăresc pe Instagram, în cazul în care vreau să repet o partidă.

Maddison îmi dă un ghiont.

– Zee.

– Ce e? îl întreb eu absent.

– Te-a întrebat ceva.

Ridic privirea, iar însoțitoarea de zbor se uită la mine. E iritată în timp ce se uită la ecranul telefonului, unde e o femeie pe jumătate dezbrăcată.

– Ești dispus și capabil să ajuți în cazul unei urgențe? repetă ea.

– Sigur. Apropo, vreau niște apă minerală. Cu extra lime.

Îmi îndrept atenția din nou spre telefon.

– E o ladă frigorifică pe rândul din spate, poți să-ți iei singur.

Ridic din nou privirea. Care-i problema tipei ăsteia? Îi citesc numele pe insignă. Stevie, în mijlocul unor aripi.

– Ei bine, Stevie, mi-ar plăcea dacă mi-ai aduce-o chiar tu.

– Ei bine, Evan, și mie mi-ar fi plăcut dac-ai fi fost atent la demonstrația mea de siguranță în zbor, în loc să presupui că-ți vreau autograful, ca o admiratoare înfocată. Ceea ce nu vreau, și nu sunt, zice ea, în timp ce mă bate arogant pe umăr.

– Ești sigură, drăguț?

Pe față îmi apare un zâmbet larg, și mă aplec spre ea.

– E posibil să merite investiția.

– Scârbos, zice ea, dezgustată. Mulțumesc pentru atenție, îi spune lui Maddison, după care se îndreaptă spre spatele avionului.

Mă întorc și o privesc șocat. Șoldurile rotunde i se leagănă și ocupă mai mult spațiu decât alte însoțitoare de zbor pe care le-am văzut la bord, dar fusta creion i se subțiază la șold.

– Ce afurisită e Stevie!

– Ba nu, ești tu un mare nemernic, iar ea nu ți-a permis, râde Maddison. Și Stevie?

– Da, așa o cheamă. Scria pe insignă.

– N-ai mai știut numele altei însoțitoare de zbor până acum.

Dar e evident că nu dă doi bani pe tine, prietene.

– Cel puțin n-o să mai fie aici la următorul zbor.

– Asta nu-i chiar așa. O să avem același echipaj tot sezonul, nu-ți amintești ce a spus Scott?

La naiba, așa e. Asta nu s-a mai întâmplat până acum.

– Doar pentru că nu te place, îmi place deja de ea. O să fie distractiv de urmărit.

Mă întorc și mă uit spre spatele avionului, tocmai când privirea lui Stevie o întâlnește pe a mea. Nici unul dintre noi nu cedea-ză și nu vrea să întrerupă contactul vizual. Are cei mai interesați ochi pe care i-am văzut vreodată și un corp voluptuos. Dar din păcate, exteriorul care-mi place vine la pachet cu o atitudine care nu-mi place.

Trebuie să i se reamintească că lucrează pentru mine, dar o să mă asigur că înțelege asta. Sunt genul meschin. O să-mi amintesc acea interacțiune cât timp o să lucreze pe avionul meu.

CAPITOLUL 2

Stevie

- Tipul e un nemernic.
  - Care dintre ei? mă întreabă noua mea colegă, în timp ce se uită în avion.
  - Cel de lângă ieșirea de urgență.
  - Eli Maddison? Am auzit că e unul dintre cei mai de treabă tipi din NHL.
  - Nu, cel de lângă el.
- Deși cei doi bărbați par să fie apropiați și probabil au multe în comun, din afară par să fie la capete opuse.
- Evan Zanders are părul brunet și tuns scurt. Pare să se ducă la frizer la câteva zile. Însă Eli Maddison are părul șaten, îi cade haotic peste ochi, și cine știe când a fost ultima oară la frizer.
- Pielea lui Evan Zanders e un ciocolatiu auriu perfect, iar Eli Maddison are o nuanță deschisă și obraji rozalii.
- Evan Zanders are un lanț auriu și multe inele aurii, în timp ce Eli Maddison nu are decât o singură bijuterie și anume un inel pe inelarul mâinii stângi.
- Cum sunt o femeie singură, primul lucru pe care-l observ la un bărbat sunt mâinile lui, mai ales stânga.
- Un lucru pe care-l au în comun însă e faptul că amândoi sunt foarte sexy și sunt siguri că sunt conștienți de asta.

Indy se uită din nou în avion. Din fericire, suntem în partea din spate a avionului și toți sunt cu spatele la noi, așa că nimeni nu observă că nu e deloc subtilă.

- Te referi la Evan Zanders? Da, se știe că e un nemernic, dar ce ne pasă? E ca și cum Dumnezeu a decis să presare mai mult sex-appeal asupra lui.

- E un idiot.

- Ai dreptate. Și fundul lui a fost sculptat de Dumnezeu.

Râd împreună cu noua mea colegă. Ne-am întâlnit acum câteva săptămâni, când am făcut instructajul împreună. Încă nu știu prea multe despre ea, dar până acum pare grozavă. Și mai e și superbă. E înaltă și suplă, cu pielea bronzată, iar părul blond i se revărsa pe spate. Privirea îi e de un căprui cald și cred că nu este deloc machiată. Arată superb.

Admir cât de bine îi vine uniforma pe silueta suplă. Cămașa îi vine ca turnată, nu se întinde în zona pieptului, și fusta creion nu are cute, spre deosebire de a mea, care pocnește pe formele mele.

Îmi aranjez uniforma. Am comandat-o luna trecută, când eram cu câteva kilograme mai slabă, dar greutatea mereu mi-a fluctuat.

- De când faci asta? o întreb pe Indy, în timp ce așteptăm ca restul echipei și al echipajului să urce în avion, ca să plecăm în prima călătorie a sezonului.

- De când sunt însoțitoare de zbor? Asta e al treilea an, dar n-am mai lucrat pentru o echipă până acum. Tu?

- E al patrulea an și a doua echipă. Am zburat cu o echipă NBA din Charlotte, dar fratele meu locuiește în Chicago și m-a ajutat să obțin locul ăsta de muncă.

- Deci ai mai lucrat cu sportivi, nu e nimic nou pentru tine. Dacă e să fiu sinceră, sunt puțin fascinată de ei.

Am mai lucrat cu sportivi. Am ieșit cu unul. Sunt înrudită cu unul.

- Sunt oameni obișnuiți, ca tine și ca mine.

- Nu știu cum e la tine, dar eu, una, nu câștig milioane de dolari pe an. Nu e nimic obișnuit în asta.

Clar nu câștig nici măcar pe aproape. Tocmai de aia locuiesc în apartamentul din Chicago al fratelui meu geamăn, până o să-mi gălesc ceva pe cont propriu. Nu-mi place să locuiesc pe spinarea lui, dar nu cunosc pe nimeni altcineva în oraș și el a insistat să stau aici. În plus, câștigă niște sume ridicole și nu mă simt chiar așa prost că stau gratuit la el.

Suntem cât se poate de diferiți. Ryan e concentrat, ambițios și are succes. A știut de la șapte ani care e drumul lui. Eu, în schimb, am 26 de ani și încă încerc să-l gălesc. Însă, în ciuda tuturor diferențelor noastre, suntem cei mai buni prieteni.

– Ești din Chicago? o întreb pe noua mea prietenă.

– Da, aici m-am născut și am crescut. Mă rog, în suburbii. Tu?

– Am crescut în Tennessee, dar am fost la colegiu în Carolina de Nord. Am stat acolo când am început să lucrez ca însoțitoare de zbor. Tocmai m-am mutat în Chicago acum o lună.

– Deci ești nouă în oraș. Trebuie să ieșim când ne întoarcem. Trebuie să ieșim și când suntem pe drum, dar o să-ți arăt cele mai bune locuri din Chicago.

Îi zâmbesc, recunoscătoare că am o colegă așa tare sezonul ăsta. Industria asta poate să fie tăioasă și, uneori, fetele nu se poartă prea frumos între ele, dar Indy pare sinceră. Urmează să ne petrecem tot sezonul de hochei pe drum, așa că sunt și mai recunoscătoare că ne înțelegem.

Nu pot să spun același lucru și despre cealaltă însoțitoare de zbor. Pe parcursul celor două săptămâni de instructaj, Tara, însoțitoarea de bord principală, n-a părut deloc primitoare, ci mai degrabă teritorială. Sau afurisită. Una din două.

– Trebuie să recunosc că nu știu nimic despre hochei, a șoptit Indy, dându-și șuvițele blonde laoparte.

– Nici eu, chicotesc.

– Slavă Domnului! Mă bucur că nu se numără printre cerințele locului de muncă. Știu cine sunt toți pentru că i-am urmărit pe rețelele de socializare, dar n-am văzut un joc în viața mea. Însă iubitul meu știe foarte multe despre sportul ăsta. Chiar mi-a dat undă verde, în caz de ceva.

– Serios?

– Doar în glumă. N-aș face niciodată așa ceva. Cred că mai degrabă el ar vrea undă verde cu unul din ei. E îndrăgostit de sporturi și sportivi.

Înainte să-i spun lui Indy că stau cu cineva pe care iubitul ei îl respectă, nemernicul de lângă ieșirea de urgență se îndreaptă spre noi.

Nu pot să mă mint și să spun că Evan Zanders nu e un bărbat chipeș. Merge de parcă tocmai a coborât de pe podium. Zâmbetul cu subînțeles îi ascunde niște dinți perfecți și ochii lui sunt definiția unui vis căprui. Costumul croit la comandă, din trei piese, lasă de înțeles că bărbatul nu iese din casă decât când e pregătit să impresioneze.

Dar e un nemernic îngâmfat, care a presupus că îi ceream autograful și se uita la poze cu femei pe jumătate goale, în timp ce încercam să-i explic cum i-aș salva viața în cazul unei urgențe.

Șansele ca el să folosească informațiile pe care i le dădeam sunt foarte mici, dar nu asta e ideea. Ideea e că e un sportiv arogant îndrăgostit de el însuși. Cunosc foarte bine tiparul ăsta. Am ieșit cu un astfel de bărbat și n-o să mai repet greșeala asta.

Așa că mă opresc din admirat și mă întorc cu spatele, ca să-mi distrag atenția cu ceva ne semnificativ. Însă prezența lui e copleșitoare. E genul de bărbat pe care îl observă toată lumea când intră în cameră, iar asta mă enervează și mai mult.

– Bravo, domnișoară Shay, îmi șoptește Indy, în timp ce îmi dă un ghiont.

O privesc, dar arată spre Zanders. Mă întorc și mă uit la el. Ochii lui căprui pătrunzători mă sfredelesc. Pe față îi apare un zâmbet arogant cât stă în intrarea mică din bucătărie. Prinde bariera cu ambele mâini, blocându-ne pe Indy și pe mine acolo.

– Vreau apă minerală cu lime, zice el, în timp ce mă fixează cu privirea.

Abia mă abțin să nu-mi dau ochii peste cap, pentru că tocmai îi spusese de unde poate să-și ia una. Foarte aproape de el e o ladă frigorifică mare și elegantă, plină cu tot felul de băuturi. Sportivii sunt foarte înfometați după meciuri și cum zburăm